

အောင်မြင်စာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

မြပုလဲခင်

အမုန်းစိုက်မှာ
ပုန်းအိပ်၍မရသော လိပ်ပြာ

ပုံနှိပ်သူ သန်းဝင်းမြင့်

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

ရှိန်းတေဇာ ရင်ထဲ မတင်မကျသော စိတ်ကတော့ ဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိသည်။
လွတ်လပ်မှုကို ခံခင်သည့် သူ့အတွက် လူပျိုလူလွတ်ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို
လက်လွှတ်ရမှာလည်း စိုးရိမ်သည်။

မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက တလေသံတည်း ညီညီညာညာ ထွက်
ထားသည်က...

"ရှာမှ ရှားတဲ့ အလှစားလေး၊ လှလွန်းတာထက် အပြစ်ကင်းစင်အောင် ဖူး
မွတ်နေပုံလေးက တကယ့်ကို စွဲလမ်းလောက်တဲ့ ကောင်မလေး"

ဟူ၍ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်...

ရှိန်းတေဇာကလည်း သာမန် ပုထုဇဉ် လူသားပုရိသတစ်ဦးပေမဲ့ ညွှန်း
လွန်းသူကို တွေ့ချင်လာမိသည်။ ထို့ကြောင့် မိခင်၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့
ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ချလာခဲ့မိသည်။

"မေမေ"

ငြိမ်သက်နေမှုကို သူ မလိုလားသဖြင့် မိခင်ကို လှမ်းအသံပေးလိုက်သည်။

"ဘာလဲ... ဒီမှာ ဘုရားစာ ရွတ်နေတာ"

"ရွတ်ပါ... မနက်ကော ညကော ဘုရားခန်းမှာလည်း ရွတ်နေပြီးတော့ မ
ပြီးသေးဘူးလား၊ သား မေး စရာရှိလို့"

"ဘုရားစာပဲ... ဘယ်နှခါရွတ်ရွတ်ပေါ့၊ ဘုရားတရားကို အာရုံညွတ်ထား တယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်အလုပ် ပဲ သားရဲ့၊ ကဲပါ... မေး... ဘာမေးမလို့လဲ"

"မေမေတို့ သဘောတူတဲ့ ကောင်မလေးနာမည်က ဘယ်သူ"

"နေရတနာစံတဲ့... ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး၊ သားထက် ငယ်လှ တစ် နှစ်ပဲ"

"ဟင်"

"ဘာလဲ... သားက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးမှ သဘောကျတာလား"

နှုတ်ကတော့...

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေရာ၊ ငယ်တော့ ကိုယ့်ကို လေးလေးစားစား ရှိမယ် ထင်လို့ပါ"

ဟု ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့အသက် (၂၆) နှစ်ဆိုတော့ သူ့ထက် အနည်းဆုံး (၈) နှစ်လောက်တော့ ငယ်စေချင်သည်။ ဒါမှ သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများကြားဝယ် ဇနီးချော၏အလှနှင့် ငယ် ဂုဏ် ကို ထုတ်ဖော်ကြွားဝံ့နိုင်မည်။

"ဒါကတော့ အိမ်ထောင်ဦးစီးက ရိုသေထိုက်အောင် နေရင် ရိုသေမှာပဲ ပေါ့၊ ဒါအတွက်တော့ ပူစရာ မလိုပါဘူး၊ ငယ်ငယ်ကြီးကြီး မေမေတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မိရိုးဖလာ အရတော့ လင်ကို ဘုရားဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိ တာ ပဲ၊ လူကြီးမိဘ အဆုံးအမနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ သမီးအငယ်ဆုံးကလေးပါ ကွယ်၊ သား ဘာမှ ကြောင့်ကြစရာ မလိုဘူး"

ရှိန်းတေဇာ နှုတ်ဆိတ်သွားရတော့သည်။ မိခင်က ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်း ပြနေလေလေ သူ့စိတ်ထဲ နေရတနာစံကို တွေ့ချင်လာလေလေ ဖြစ်သည်။

"ရပြီ သား... ရှေ့လမ်းထဲ ညာကွေ့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"သား ဒီတစ်ခါတော့ ချေးမများနဲ့တော့နော်၊ မေမေတို့လည်း မျက်နှာပျက် ရပေါင်းများပြီ"

"အပြစ်ရှိရင်တော့လည်း..."

မေမေက သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေတွေ၏ သမီးပျိုလေးတွေနှင့် သူ့အား မကြာခဏ တွေ့ဆုံပေးခဲ့သည်။ သူ နှစ်သက်က အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်နိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။

လေးယောက် ရှိထားခဲ့ပြီး သူ သဘောမကျခဲ့သဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။

ဒါကို စကားလွန်ထားဟန်တူသော မိခင် ဒေါ်ခတ္တာလှိုင်က ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။

"ဘာအပြစ်ရှိမှာလဲ... ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး၊ မေမေ သူတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက် နေတာ လေးငါးခါ ရှိပြီ၊ သိပ် တော်ပြီး ဖြူစင်လွန်းတဲ့ မိန်းကလေး"

"တော်တယ်... တော်တယ်ဆိုတာ..."

ရှိန်းတေဇာ တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး မိခင်ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။ များ သောအားဖြင့် ယောက်ျား များသည် မိမိတို့ထက် တော်၍ ထူးချွန် ထက်မြက်သော ဇနီးမယားကို အလိုမရှိကြ။ သူတို့၏ ဩဇာခံ ဇနီး မယား ကိုသာ အလိုရှိကြသည်။ ဒါ ပုရိသတို့၏ စိတ်ကြီးဝင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဝါဒ ထင်ပါသည်။ ရှိန်းတေဇာ လည်း ထို့အတူပင်။

"သူ့အလုပ် သူ့ပညာမှာလည်း တော်တာပဲ၊ ရှေ့... ရှေ့ခြံ သား၊ တံခါးဖွင့် ထားတယ်၊ တစ်ခါတည်း ချိုး ဝင်လိုက်တော့"

ရှိန်းတေဇာ ကားကို မိခင် ညွှန်ပြသည့် ခြံထဲသို့ တစ်ခါတည်း ကွေ့ဝင် လိုက်သည်။

"ဝုတ်... ဝုတ်"

ကားက ပေါ်တီကို အောက်အရပ်တွင် သူ့အား ဆီးကြို ဟောင်လိုက်သော
ခွေးနှစ်ကောင်ကြောင့် ရှိန်း တေဇာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။

"တိုးပွား... စုတ်ဖွား... ဒါ အန်တီ့သား၊ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ"

မိခင်နှင့် ရွယ်တူ အမျိုးသမီးကြီးက ထွက်လာပြီး ခွေးနှစ်ကောင်ကို လှမ်း
ပြောလိုက်သည်နှင့် ခွေး နှစ်ကောင်က သူ့အား ကြည့်ကာ တအီအီ လုပ်၍
အမီးနှုတ်ကာ ကြိုလေသည်။

ဗုဒ္ဓေါ... ဒီ ခွေးမသားတွေက လူ့စကား အမှန်တကယ် နားလည်နေတာပါ
လား။

"လာ... ခတ္တာ၊ ခတ္တာသားက ခတ္တာနဲ့ တူလို့ထင်တယ်၊ လူချောပဲ၊ သား
လည်း ဝင်ပါ"

"သား... မေမေပြောတဲ့ ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်းလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်"

သူ့ သမီးလိုချင်ရင် သူ့အမေကို အရင်ကြည့် ဆိုစကားကဲ့သို့ အသက် (၅၀)
အရွယ်ရှိသော်လည်း နုပျို ဆဲ၊ အရွယ်မကျ လှပဆဲမို့ သူ့စိတ်ထဲ အနည်းငယ်
တော့ ကျေနပ်သွားသည်။

ထားတော့... ဒါက ရုပ်တရား၊ အရေပြားတစ်ယောက်စာ အလှ။ အမေ
လှ၍ သမီးလှမည်။ သို့သော်...

စိတ်ထားအလှက အရေးကြီးသေးသည်။

ဧည့်ခန်း ကျွန်းဆက်တီဝယ် အသီးသီး နေရာယူပြီးချိန်၌ ရှိန်းတေဇာ
ခြေထောက် တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားရ သည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ... လား...
လား... ကြောင်တစ်ကောင်။ သူ့ခြေထောက်ကို ဖယ်ရွှေ့လိုက်သော်လည်း

မရ။ စိတ်ထဲ ကသိကအောင့်နှင့် သည်းခံနေရလေသည်။

"သမီးလေးကော"

"မပြောချင်ဘူး ခတ္တာရေ၊ စောစောကပဲ သူ့ဆေးခန်းက ဖုန်းလာလို့ အပြေးအလွှား ထွက်သွားလေရဲ့၊ မိအောင် ပြန်လာခဲ့မယ်တော့ ပြောတာပဲ"

ရှိန်းတေဇာ ရင်ထဲ 'ဟင်' ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဝန်လေလား၊ မေမေ ပြောသံလည်း မကြားပါဘူး၊ ဧည့်သည်လာမည် အချိန်အချက် လုပ်ထားပြီး မှ တမင် ရှောင်ထွက်သွားတာ ဆိုရင်တော့ သူနှင့် ပဋိပက္ခ နိဒါန်း ပျိုးပေ တော့မည်။

ဟော... ကြောင်တစ်ကောင် အိမ်ပေါ်က ကဆုန်ပေါက် ဆင်းလာလေပြီ။ တစ်ကောင်မဟုတ်၊ နောက်မှ ပေါက်စလေးနှစ်ကောင်၊ မဟုတ်ဘူးဟ၊ သုံး ကောင်တောင်၊ များလှချည်လား။

ရှိန်းတေဇာ စက်ဆုပ်ရွံရှာသလို ကြည့်နေမိသည်။

အိမ်အလုပ်သမား လာချပေးသော အအေးနှင့် စားဖွယ် သောက်ဖွယ်တို့ ကို...

"မောင်ရှိန်းတေဇာ စားပါ၊ အအေးလည်း သောက်ပါဦး၊ သား မေမေနဲ့ အန်တီတို့က တွေ့ရင် စားစရာ သောက်စရာလည်းမေ့၊ အားလုံး မေ့တော့ တာပဲ"

လိုက်လာမိတာ မှားပြီ ထင်တယ်၊ အမေနှစ်ယောက်က ရေပက်မဝင် ဖြစ် နေတော့ သူ့မှာ ငေါင်စင်းစင်း ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ခြေထောက်အောက်က ကောင်က သူ့ခြေထောက်ကို ဆော့ကစားရာမှာ ငုံ့ခံလိုက်သဖြင့်...

"အာ..."

သူ ဒေါကန်ကန်နှင့် ခြေထောက်နှင့် ကန်ရုန်း ရုန်းလိုက်သည်။

"ညောင်..."

"ဟဲ့... ရွှေဝါ... ဘာဖြစ်တာလဲ"

ကြောင်ဝါကြီး အမြီးတန်းကာ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။ ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်းက ကြောင်ကို ကြည့်ပြီး သူ့ဘက် လှည့်လိုက်ရာ သူက ဘာမှမဖြစ်သလို ဂျာနယ်တစ်စောင် ယူဖတ်နေလိုက်သည်။ ကြာကြာနေ၍ မရ။

"မေမေ နေခဲ့မလား၊ သားကိစ္စရှိလို့ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်"

"နေပါဦး သားရဲ့... မကြာပါဘူး"

"ခဏလေး သား၊ အန်တီ သမီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်"

ရှိန်းတေဇာ ထိုင်ရုန်း ထရုန်း ဖြစ်သွားသည်။ အမေတွေကလည်း ပေါ်တင်ကြီး သားနှင့် သမီးကို ပေးတွေ့ချင်နေကြသည်။

မျက်နှာပူသလိုလို ရှိကာ ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းပင် ဖြစ်သွားသည်။

"ဟယ်လို နေနေ... အေး ... အေး... မြန်မြန်လာ... ကားကိုလည်း သတိနဲ့ မောင်းဦးနော်"

ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်းက သူ့ဘက် ပေါ်တင်ကြီး ကြည့်ကာ...

"လာပြီ... လမ်းရောက်နေပြီတဲ့ သား၊ ဒီလိုပဲ ... သမီးက ပေးရှင့်တွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရမ်း စေတနာ ထားတာ"

လက်စသတ်တော့ ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်း၏ သမီးက ဆရာဝန်ပေကိုး၊ ဘယ်ဆေးရုံမှာ လုပ်သလဲ ဘာညာ သာရကာ မေးခွင့်မရလိုက်။ ဒေါ်ခတ္တာလှိုင်နှင့် သူ၏မယ်တော် ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်းတို့မှာ မပြတ်သေးသော စိန် အကြောင်း ရွှေအကြောင်းကို ရောက်သွားလေတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်၊ သူ၏ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေခြင်းကို ...

လားလား... ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်။

"ညောင်"

"ညောင်"

အသံမျိုးစုံနှင့် ရောင်စုံ ဆိုင်မျိုးစုံ ကြောင်တို့ အလှူလှူ အိမ်ဝဆီသို့ စုပြုံသွားသည်။ နောက်... ခွေးတွေ ကလည်း...

"အီအီ... အီအီ"

အမြီးနှုတ်ကာ ပေါ်တီကို အောက်ဆီသို့ စုပြုံပြေးလာသည်။

သူကားက ပေါ်တီကို အောက် ရပ်ထားသည်ဆိုတော့ ဝင်လာသော ကားကို မမြင်လိုက်ရ။

သို့သော်...

"ဟဲ့ ... တိုးပွား၊ နင့်ကိုယ်ကြီးနဲ့ ကလေးတွေကို နင်းမိဦးမယ်... ဖယ်ဖယ်၊ ရွှေဝါ၊ ရွှေကျား၊ ဖြူမတို့ ဝင်ဝင်၊ ကိုယ့်ကလေး ကိုယ်ခေါ် ... သွားကြ"

အသံစီစီလွင်လွင်လေးနှင့် အတူ ကြောင်များ ခွေးများကို ခြံရံ၍ အိမ်ထဲ ဝင်လာသော အမျိုးသမီးချောကို ရှိန်းတေဇာ ထူးဆန်းထွေလာ အံ့ဩဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းတစ်ခု တွေ့မြင်လိုက်ရ သည့်အလား မျက်လုံး အပြူး သား ငေးကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂)

နေရတနာစံ ကြောင်မဖြူမမှ ပေါက်ဖွားလာသော ကြောင်ပေါက်စလေး
(၃) ကောင်ကို ပိုက်ကာ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျန်အကောင်တွေက
လည်း နှင်ထုတ်၍ မရတော့။ ဒီအတိုင်းပဲ ဝင်လာစဉ်...

တွန့်နေသော ဇင်ယော်တောင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်အောက်မှ စူးရှသော
မျက်ဝန်းနက်တစ်စုံနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ရသည်။

ရင်ထဲ 'ဒိန်း' ခနဲ မြည်သံတစ်ခု ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဒါ သံစဉ်
သစ် တစ်ခုပေပဲ။

"လာ... နေနေ၊ သမီးကောင်တွေ ချထားပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောရအောင်"

"ကလေးတွေက နှင်လို့မှ မရတာ"

နေရတနာစံ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆိုဖာတစ်လုံး ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ထုံးစံ
အတိုင်း သူ့ကလေးတွေက ပေါင် ပေါ်ကော၊ ဘေးမှာရော၊ ခြေရင်းမှာပါ
ခယဝပ်စင်းကုန်ကြလေတော့သည်။

"နေနေ... ဒါ မောင်ရှိန်းတေဇာလေ၊ မေမေ ပြောပြောနေတဲ့ အန်တီခတ္တာ
သားပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့..."

မျက်လွှာလေးပင့်၊ မျက်တောင်ကို တစ်ချက်ပုတ်ခတ်လိုက်ပြီး မျက်လွှာ
ပြန်အချတွင် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသော ရှိန်းတေဇာ ရင်ထဲ မချင့်မရဲ

လေးနှင့် ကလိကလိ ဖြစ်သွားသည်။ ထူးခြားသော ခံစားမှုအသစ် တစ်ရပ်
မွေးဖွားလာခဲ့လေပြီ။

ကြောင်တစ်ရာ၊ ခွေးတစ်ရာတို့ ခြံရံလျက်ကြားက မျက်နှာလှလှလေးနှင့်
အပြစ်ကင်းကာ ကြည်လင် သော မျက်ဝန်းနက်လေး တစ်စုံ ရင်ထဲ လန်း
သွားသည်။

"သား... အန်တီဝင်း သမီး နေရတနာစံလေ၊ အားလုံးကတော့ နေနေလို့ပဲ
ခေါ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

သူက ဟုတ်ကဲ့ဆိုတော့၊ ကိုယ်ကလည်း ဟုတ်ကဲ့ပေါ့၊ အပိုအလိုမရှိ
ကွက်တိပင်။

အမေနှစ်ယောက်က လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး အားမလို အားမရ
ဖြစ်နေသည်။ ရေခဲတုံးကိုများ ဖင်ခုထိုင်ထားကြလေသလား မသိ။
အေးတိအေးစက်နှင့်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်းကပင်...

"ဪ... ခတ္တာရေ၊ ခတ္တာကို အဝင်း ပြစရာရှိလို့... လာ... လာ"

"ကိုင်း... သားနဲ့ သမီး ပြောကြဦးနော်"

လူငယ်တွေက မလှုပ်တော့ လူကြီးတွေက လှုပ်ဖို့ တွန်းအားပေးကာ
နေရာအသီးသီးက ထကာ ထမင်း စားခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားကြလေ
တော့သည်။

ဧည့်ခန်းမကြီးဝယ် အပ်ကျသံ ကြားလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
စွာ ကျန်ရစ်ရာက အငြိမ်မနေ တတ်သော သဘာဝရှိသည့် ကြောင်တိရစ္ဆာန်
တို့က နေရတနာစံပေါ်မှ ဆင်းကာ ကြမ်းပြင်ထက် ဆော့ကစားကြ လေ
သည်။ ခွေးတိရစ္ဆာန်တွေကလည်း ခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းသွားကြလေသည်။

ဒီတိရစ္ဆာန်ကောင်တွေကပဲ အကင်းပါးတာလား မသိ။ လူကြီးတွေ ရှောင်တော့ သူတို့ကပါ ရှောင်ပေးရ မည်ဟုများ သိနေလေရောသလားဟု ရှိန်းတေဇာ တွေးနေမိသည်။

"ဒီမှာ..."

"ပြော..."

"ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ပြုရင် ဒီခွေးတွေ ကြောင်တွေက ပါလာဦးမှာလား" ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းမို့ ရှိန်းတေဇာ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

"ရှင်"

နေရတနာစံ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

"ကျွန်တော်မေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါပဲ၊ ခင်ဗျား နားမရှင်းဘူး ထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင် ထပ်မေးမယ်၊ ခင်ဗျား အိမ်ထောင်ပြုရင် ခင်ဗျားတိရစ္ဆာန်တွေက ခင်ဗျားနဲ့အတူ လိုက်ပါလာမှာလား"

နေရတနာစံ ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားသည်။ ရှိန်းတေဇာ မျက်နှာ ခပ်တည်တည်နှင့်မို့ တိရစ္ဆာန် ချစ်တတ်ပုံ မရဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပင်...

"ဒါပေါ့... ပါမှာပေါ့၊ ကျွန်မ မွေးထားတဲ့ ကောင်လေးတွေပဲဟာ"

"ဗုဒ္ဓေါ" ဟု ရင်ထဲ အာမေဍိတ်သံ မြည်ဟီးသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

"ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်ပါဘူး"

"ဘာမဖြစ်တာလဲ"

နေရတနာစံ နားမလည်စွာဖြင့် မေးခွန်းပြန်ထုတ်လိုက်လေသည်။

"အမိနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိုပေါ့"

"ဘာရှင့်... ဘယ်သူက လက်ထပ်ခိုင်းနေလို့လဲ"

"မိဘတွေ..."

နေရတနာစံ မျက်နှာနီရဲသွားသည်။ ယောက်ျားလေးဘက်က ငြင်းပယ်ခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရ သဖြင့် မာနကိုလည်း ထိုးဆွလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားရာ...

"မိဘတွေ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောတူတူ ကာယကံရှင်တွေ လက်မခံရင် ပြီးတာပဲ၊ ရှင်မကျေနပ်ရင် ငြင်းပေါ့၊ ငြင်းပိုင်ခွင့် ရှင့်မှာ ရှိတယ်၊ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ငြင်းမှာပဲ၊ ဒါ ဘာမှ ပြဿနာ မရှိပါဘူး၊ ရှင်က တိရစ္ဆာန်လေးတွေ မချစ်တတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်... ရွံတယ်"

"ကျွန်မကတော့ သိပ်ချစ်တယ်"

အိုးရွဲ့ စလောင်းရွဲ့ ဖုံးမိကြလေပြီ။

"ဒါဖြင့် လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြဘူးဆိုတာ သေချာပြီ၊ ကျုပ် ငြင်းရလိမ့်မယ်"

"ငြင်းပါ... ကျွန်မကလည်း လူက ကျွေးမွေးမှ စားရသောက်ရ နေခွင့်ရတဲ့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်လေးတွေ မချစ်တတ်တဲ့ လူနဲ့ ရေရှည်လက်တွဲဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငြင်းပါတယ်၊ ဒါပဲနော် မေမေတို့ကို သွားပြော လိုက်တော့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆို နေရတနာစံက ထိုင်ရာမှ ထကာ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။ သူ့နောက် သို့ ကြောင်လေးနှစ်ကောင် ပြေးဆော့ကာ

လိုက်ပါသွားလေသည်။

ရှိန်းတေဇာ ရင်ထဲ မကျေနပ်အိုး ပေါက်ကွဲကာ ကျန်ရစ်သဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထကာ ပေါ်တီကို အောက်သို့ ဆင်းခဲ့လိုက်လေသည်။

"ဟဲ့သား... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"အားနာလိုက်တာ ခတ္တာရယ်"

အမေနှစ်ယောက် ပျာယီးပျာယာနှင့် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်ချလိုက်လာသည်။ သို့ဆို ပြန်တော့လည်း ရှိန်းတေဇာ အန်တီခိုင်ဇာဝင်းကို မျက်နှာပူမိသဖြင့် မျက်နှာရှောင်လွှဲ ထားလိုက်သည်။

"ကိုင်း... အဝင်းရေ၊ ခတ္တာတို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ နောက်မှ ဖုန်းနဲ့ ပြောကြတာပေါ့"

"ကောင်းပြီ... ခေတ္တာ၊ အဝင်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အဝင်းတို့က အိမ် ရှင် မဟုတ်လား၊ ဧည့်သည်စိတ်ဆိုးသွားရလောက်အောင် မဖြစ်သင့်ဘူး မဟုတ်လား"

"ရပါတယ် အဝင်း၊ သားကိုကလည်း တစ်ဦးတည်းသားဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဗိုလ်ကျတတ်လို့ ဖြစ်မှာပါ၊ ကိုင်း... သွားပြီနော်"

မိခင် ဒေါ်ခေတ္တာလှိုင် စကားဆုံးသည်နှင့် ရှိန်းတေဇာ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ရင်ထဲ မကျေနပ်ခြင်းက ကြီးစိုးနေမှုကြောင့် နှလုံးသား ရင်ပြင်ထက် ခေါင်းပြုလှလာသော အချစ် ညောင့်လေး ပြန်လည် ငုံ့လျှိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၃)

"သူက တိမွေးကု ဆရာဝန်လေ သားရယ်... နားလည်ပေးရမှာပေါ့"

ဪ... တိမွေးကု ဆရာဝန်ကိုးဟု ယခုမှ နေရတနာစံ၏ အလုပ်အကိုင်ကို သိလိုက်ရသည်။ မိခင်က ဖျောင်းဖျပေမဲ့ သူ လက်မခံချင်။

"တိရုတ္တန်တွေကို ဆေးကုတာက ကုတာပေါ့၊ ချစ်ပြီး ပရောပရီ လုပ်နေတာနဲ့တော့ မဆိုင်ဘူး ထင်တယ် မေမေ၊ သားမှ တိရုတ္တန် မချစ်တတ်တာ"

"တိရုတ္တန်ဆိုတာ အပြစ်မဲ့ပါတယ် သားရယ်၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ထားရင် ချစ်စရာလည်း ကောင်း၊ အပျင်းလည်း ပြေပါတယ်၊ နေနေက အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ (၄-၅) နှစ် ကွာပြီးမှ မွေးထားတော့ အဖော်မဲ့ရှာတယ်၊ အဲဒီမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက တိရုတ္တန်တွေ အဖော်ပြုရင်း ချစ်တတ်သွားတာတဲ့ သားရယ်"

မိခင်က ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်းဆီက သိရသမျှတို့ကို သူ့အား ဖောက်သည် ပြန်ချကာ နားချနေလေသည်။

"မေမေက သူ့မှ သူ ဖြစ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"နေနေက ချစ်မွေးပါတယ် ထင်တယ်၊ မေမေ မြင်ဖူးကြုံဖူးသမျှ မိန်းမပျိုတွေထဲမှာ သူ့ကိုပဲ မျက်စိကျ တယ်၊ ဟန်ဆောင်ကင်းပြီး ဖြူစင်လွန်းတယ်လို့ မေမေ ခံစားရလို့ပဲ သား၊ သားကော မခံစားရဘူးလား"

ရှိန်းတေဇာ ရင်ထဲ လက်ခံချင်သလိုလို မခံချင်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

"မခံစားရပါဘူး... မာနကြီးတယ်လို့ပဲ သား ယူဆတယ်"

"မိန်းမ မာနတော့ ရှိရမှာပေါ့ သားရဲ့"

"မဖြစ်ပါဘူး မေမေရာ"

"မဖြစ်တာက သားတို့ ယူပြီးရင် တိရစ္ဆာန်တွေ ပါမလာဖို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါက ညှိယူလို့ ရပါတယ် သားရယ်"

ရှိန်းတေဇာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်း သဖွယ် ဖြစ်နေသည် ထင်သည်။

"မေမေ အဝင်းနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်၊ သား ဘာမှပူမနေနဲ့"

နေနေဆိုသော မိန်းမချောလေးကိုတော့ လိုချင်သား၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်သား၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆက်တွဲ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်တွေကိုတော့ အမှိုက်အလား သူ မလိုချင်။ ကရိုကထ များလွန်းသည်။

သူ့ဆန္ဒပြည့်ဝမည်ဆိုတော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့၊ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုတော့။

ထိုအချိန်၌လည်း ဒေါ်ခိုင်ဇာဝင်းမှာ သမီးချောလေး နေရတနာစံကို နားချ လျက်ရှိသည်။

"သမီး အိမ်ထောင်ရက်သား ကျလာပြီဆိုရင် ကိုယ့်လင်၊ ကိုယ့်သားသမီး အလုပ်တွေနဲ့ အခြားသူတွေ ပေးဖို့ အချိန်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲ ဖြစ်လာ မှာ"

"မေမေရယ်... အိမ်ထောင်ကျသွားတာနဲ့ ကိုယ်ကျင်လည်နေတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း ကိုယ့်စိတ်ထဲ နှစ်သက် စွဲလမ်းရာ ဟူသမျှကို ပြောင်းလဲပစ်ရ မယ်ဆိုတာ သဘာဝ မကျပါဘူး၊ သမီးကလည်း ရှိသမျှ အကောင် အကုန်

လုံး ခေါ်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ရွှေဝါနဲ့ တိုးပွားလောက်ကိုပဲ ခေါ်သွားမှာ၊ ဒါ
တောင် တိုးပွားက လိုက်ဦးမှ၊ ဒါပေမဲ့ တိရစ္ဆာန် မချစ်တတ်တဲ့သူနဲ့ သမီးနဲ့
ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး။"

နေရတနာစံ တွေးတွေးဆဆလေး ပြောလိုက်သော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့
မျှော်လင့်ချက် ထားနေမိ သည်။ ရှိန်းတေဇာ၏ သဘောထား ပြောင်းလွဲလာ
ပါစေဟု။

"ဒါနဲ့ မေမေ... အဲဒီလူက ဘာလုပ်တာလဲ"

"သူက လူကု ဆရာဝန်လေ၊ ဒါကြောင့် အသန့်အပြန့်သိပ်ကြိုက်တာ၊
လောလောဆယ်တော့ မဟာ ဆက်တက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ဆေး
တက္ကသိုလ်မှာ အချိန်ပိုင်းနည်းပြလည်း ဝင်လုပ်နေတယ်"

ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားဟာ နူးညံ့ပါလျက်ကယ်နှင့် တိရစ္ဆာန်
ကို ရွံတတ်တယ်ရယ်လို့၊ ရတနာစံ တွေး၍ မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

"မေမေကတော့ သူနဲ့ပဲ သမီးကို သဘောတူတယ်၊ သူ့အမေကလည်း သမီး
မှ သမီးပဲ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ သူ တစ်ထစ်လျှော့ ကိုယ့်ဘက်က တစ်ထစ်
လျှော့နဲ့ ညှိနှိုင်းကြည့်ကြဦးပေါ့၊ သမီးကို သူ တွေ့ဆုံဖို့ ထပ်ချိန်းတဲ့ အခါ
သွားတွေ့လိုက်ပါ သမီး"

နေရတနာစံ မူလိုက်ချင်သေးသည်။

မိန်းမသားပေကိုး...။

"ဒါကတော့ သမီး အားမှ သွားတွေ့နိုင်မှာပေါ့"

"အေးပါ... သူ အားတဲ့အချိန် ကိုယ်အားတဲ့အချိန် ဒီလိုပဲ ညှိယူကြရမှာ
ပေါ့၊ မေမေ ခတ္တာကို ပြောထား လိုက်မယ်"

"ဟင်... မေမေက စပြောမှာလား"

နေရတနာစံ မိန်းကလေးသိက္ခာတော့ တစ်ပြားသားလေးမှ အပွန်းအပဲ့ မခံနိုင်။

"ဘယ်ကလာ... ခတ္တာ တောင်းဆိုထားလို့ မေမေ သမီးဆန္ဒကို ယူရတာပေါ့၊ ကိုယ့်သမီး သိက္ခာကျ မယ့် အလုပ် မေမေက လုပ်ပါ့မလား"

မိခင်စကားကို ယုံကြည်သဖြင့် နေရတနာစံရင်ထဲ သံလုံးကြီး ကြေပျက်သွားတော့လေသည်။

အချစ်ဆိုတာကို မတွေ့သေး၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မသိသေးခင်မှာပင် အထစ်အငေါ့ အတားအဆီး၊ အဟန့်အတားတွေက စတင်ကာ အုံ့ဖွဲ့လာပါလေရော့လား။

နေရတနာစံ ပင့်သက်ရှိက်ကာ...

"ဒါဆိုရင်လည်း သမီးနောက်တစ်ကြိမ် တွေ့ကြည့်ပါ့မယ်၊ သမီးဆန္ဒကို လွတ်လပ်စွာတော့ တင်ပြခွင့် ပြုရမယ်နော် မေမေ"

"အေးလေ... သမီးလေး သဘောပါပဲ"

မိခင်က ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ခွင့်ပြုသည်ဆိုတော့ နေရတနာစံ ရင်ထဲ ကျေနပ်သွားလေတော့သည်။

ရှိန်းတေဇာဆိုသော လူနှင့် ရေစက်မကျန်သေးဘူး ဆိုလျှင်တော့လည်း ရှေ့ဆက်ရန် အလားအလာ ရှိသည်ပေါ့။

နေရတနာ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ခုန်လာသည်။

ဘုရားရေ... ဒီလူနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်ခုန်လောက်သော ခံစားမှုမျိုး သူ့ရင်ကို တွယ်ငြိနေတတ်ပါပြီပဲ ကောလား။ မဖြစ်သင့်။ တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးရုံမျှ ရှိသေးသည့်ဟာကို။ နောက်ပြီး...